

Gula paviljongen

Text: *Emil Norlander*

Alla vackra sagor börja som ni veta,
vanligtvis det var en gång,
sagan som jag nu skall tala om skall heta
blott: "Den gula paviljong".

De svarta bovarna som synas till
dä' Åkerlund och Daniel och Smith,
oskulden, ack, det liten Selma är
och "bovarna" de sa' så här:

Ref r.: Vill ni gå med oss in i Den gula paviljongen,
där guden Amor själv sedan länge sitter fången.
Vi slå om blott ni vill, en killekillekillekil,
en liten kärleksdrill.

Nåja kyss till!

Liten Selma endast vackra sagor kände,
trodde världen mest om gott.
Åkerlund och Smith och Daniel de rände
runt i Selmas sagoslott.
Snart nog de våran Selma-lill' förfört,
finurligt menat,
se'n hon hade hört
på lockelserna här på livets älv,
så börja hon att sjunga själv.

Refr.: Vill ni gå med oss in etc.

Hon fick mycket stora skaror att sig följa
i "Den gula paviljong",
men du gud, så dessa skaror numer' sörja,
att de lydde hennes sång.
Nå't så hemskt man uti paviljongen såg
det var rent av ett Dionyse tåg,
man älska, svor och drack på samma gång
och jämnt så sjöng man denna sång.

Refr.: Vill ni gå med oss in etc.

Lilla Selma blev lagd som uppå roster,
arma lätt förförda barn,
och en vacker dag så gick hon uti kloster,
att bli fri från världens skarn.
Men "paviljongen" ej hon blivit kvitt,
ty Åkerlund och Daniel och Smith,
de stå var aftonstund där utanför,
och sjunga ständigt samma kör:

Refr.: Vill ni gå med oss in etc.